

Хто він, цей білий старий Качур?
Чому приходить, коли тобі особливо погано?
Де межа цього болю, і хто ж таки
проводить її у твоєму серці і твоїй голові?
Торкнись його випечених очей – і тоді
вже ніколи не буде погано.
/ Лише тобі. /
Тоді все народиться знову.
/ Але вже не ти. /

ISBN 978-617-614-260-7

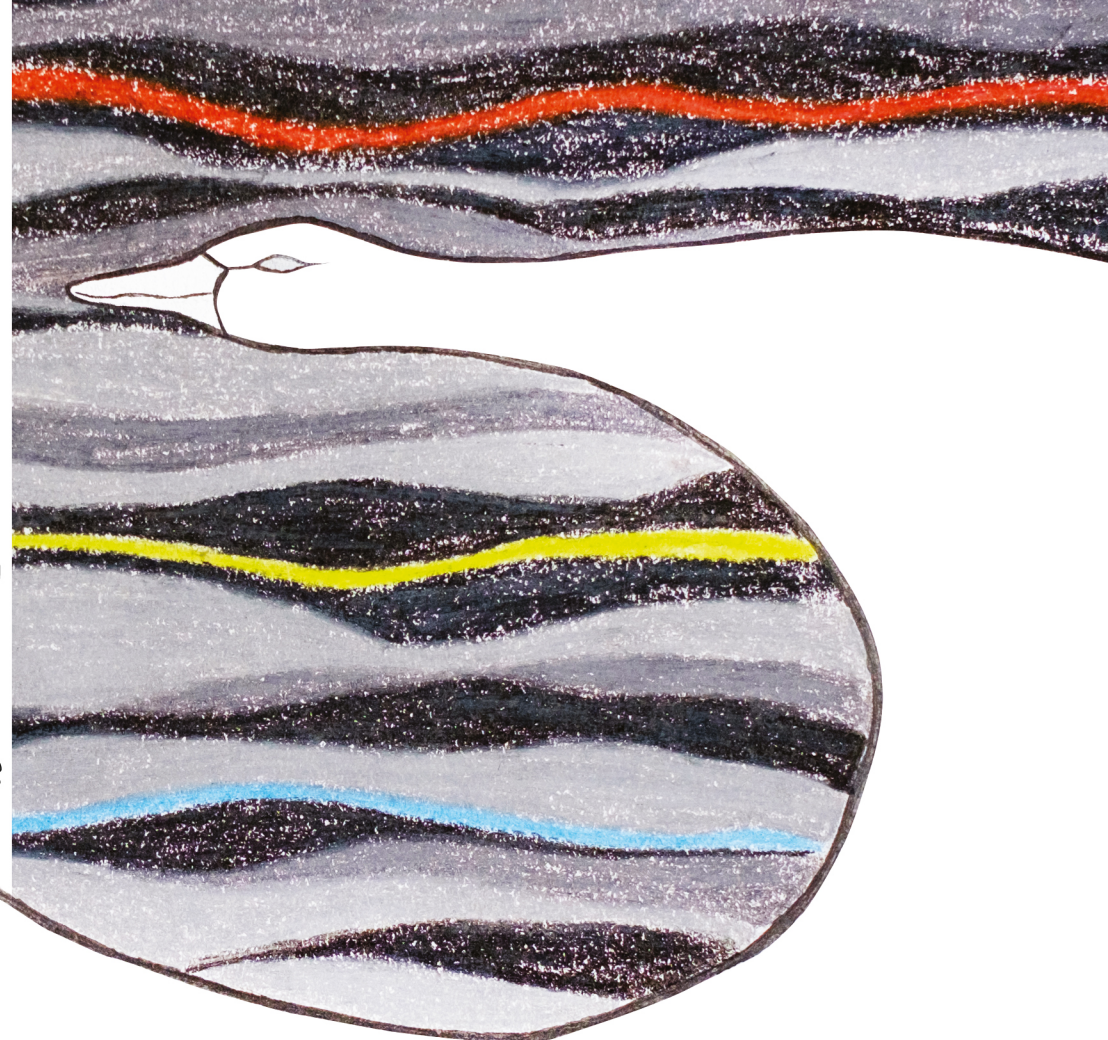

9 786176 142607

Христя Венгринюк

Про мого білого
старого качура

ЧОРНІ ВІВЦІ®

Христя Венгринюк

Про мого білого старого качура

Христя Венгриянюк

Про мого білого старого качура

Мій білий старий качур приходить до мене,
Коли лягаю в ліжку, як в чужий кокон,
І не можу підійнятися,
Наче справді вниз головою.

Приносить води, так журиться,
Втирає піт мій з чола своїми легкими руками
І губи, здається, складає ще ближче,
Хоч ніколи нічого не каже...
Лише коли сплю, чую,
Як коси мої розплітає
І тихо сідає поряд
Так, щоб ноги під ковдру сховати.
Я хочу сказати йому, що все добре,
Що болю цього насправді немає,
Що просто так гарно часом полежати...

І бачу, як дивиться ніжно,
І руки складає мої
До молитви...

Мій білий старий качур
Шпортався.
Ніс в руках помаранчі.
І поспішав до мене.
Знала, що говоритиме про сліди від кроків,
І думалось, що казатиму про його,
Коли вони трикутні і жовті.
А як підходив – всміхнулась,
Бо йшов у моїх черевиках.
І люди так дивилися вниз,
Навіть не помічаючи,
Що в руках несе два сонця
І що надворі стало вже зовсім тепло.

Мій білий старий качур
Наснився мені таким веселим,
Що знала, прийде сьогодні
І принесе звістку хорошу.
А як чекала, то дивилася на двері,
Сидячи на килимі,
Але він у вікно постукав. Всміхався.
Руку подала. Він виліз
І розгорнув на столі торбину,
Висипав з неї винограду різного.
Відклав мені трохи у миску,
А решту у відро висипав
І почав своїми качачими лапами
Вино з нього душити.
І радів так, як снила.
А як збродило, пила разом.
Лиш тоді про гріхи говорили
І ще трохи на зорі дивилися.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.